

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. november 24.
(csütörtök)

Szepesy László

A HÁLÁTLANSÁG GYÜMÖLCSEI: A JÓ ELTORZÍTÁSA

Énekek: 12, 235

Alapige: Ézsaiás 5,20

„Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják, és a jót gonosznak; akik a sötétséget világossággá, s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édest keserűvé!”

Imádkozzunk!

Urunk, ebből a zsoltárból is láthatjuk, hogy mennyire tudunk szóban vétkezni, hogy a mi szavaink milyen álnokok, másokat becsapók, bűnszépítők tudnak lenni. Köszönjük, hogy ezzel szemben a Te igéd, a Te szavad megáll, tökéletes és tiszta, az igazságot adja elénk.

Köszönjük Neked, hogy a mai napon is kegyelmed tartott meg bennünket, őrzött meg a Beléd vetett hitben, és köszönjük, hogy a Te szavadból táplálkozhattunk korán reggel is.

Hálát adunk, hogy most így, a nap vége felé, fáradtan is kérhetjük, hogy hangozzék el a Te élő, megelevenítő, bátorító szavad. Urunk, kérjük, hogy Szentlelked munkálja bennünk mind a hallást, mind pedig a hallottaknak való engedelmeskedést. Könyörgünk, Úr Jézus Krisztus, hogy szívünket indítsd igéd és akaratod meghallása és megértése után őszinte bűnbánatra, de hálaadásra is, hogy gyermekeidként, egy népként, egy szájjal és egy szívvel tudjunk dicsőíteni és magasztalni Téged. Kérünk, hogy ma esti alkalmunkat is használd fel arra, hogy a Te dicsőségedet megmutasd.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Ézsaiás korában sokan mondták a gonosz dolgokat jónak, a jót pedig gonosznak. Például nem tartották jónak azt, hogy Izráel népe vallásilag elkülönül másoktól, és nem vállal közösséget bálványt imádó vallásokkal, ezért inkább azt látták jónak, hogy a hívők hitetlenekkel, vagy más vallásúakkal kössenek házasságot, vagy azt, hogy más isteneket is imádjának, ne csak egyedül és kizárólag az élő Urat. Odáig fajult ez a dolog, hogy Akház király ideje alatt a damaszku-szi bálványoltár másolatát megépítették a jeruzsálemi templomban. Egy másik példa: azt látták jónak, hogy mindenki a maga hasznát és javát keresse, egoista módon csak magával törődjön, másokkal pedig ne. Ezért fordulhatott elő olyan, hogy míg egyesek meglévő házukhoz és földjükhöz újabb házakat és földeket tudtak szerezni, addig mások szegénységbe és nyomorba sülyedtek. Továbbá a bírók közül is többen azt tartották jónak, ha az ítéletüket nem az igazság és a törvény szerint hozzák meg, hanem az alapján szolgáltatnak igazságot, hogy ki fizet nekik többet. Többen az egyházból is úgy vélték, hogy jó dolog a templomban áldozatokat bemutatni, és az életben pedig a saját elképzeléseik szerint – akár csalásokkal, akár mások becsapásával is – boldogulni. A férfiak és nők közül is többen tartották azt jónak, ha házastársuk mellett egy szeretőt tartanak, nem törődve azzal, hogy erre akár a családjuk is rámehet. Ézsaiás próféta kora társadalmának egyik fő bűnére mutatott rá, amikor azt írta, és azt róttá fel népének, hogy *„a gonoszt jónak mondják, és a jót gonosznak”*.

És itt kell megjegyeznünk, hogy különbség van aközött, hogy egy nép tagjai közül kevesen gondolkodnak ilyen eltorzultan, vagy pedig maga a társadalom romlik meg annyira, hogy az általánosan elismert, társadalmilag megbecsült értékek természetellenes módon felcserélődnek, és a nép többsége a jót gonosznak, a gonoszt pedig jónak látja. Ezt a különbségtételt azért is kell megtennünk, mert egy erkölcsileg érzékenyebb nép között jobban kiviláglik az a bűn, ha valaki a jót és a gonoszt fel akarja cserélni, míg egy erkölcsileg kiskorú nemzet vagy kultúra életében ez kevésbé tűnik fel. Továbbá abból a szempontból sem mindegy ez, hogy a hívőket milyen mértékben kísérti meg ez a bűn: a jó és a gonosz felcserélése. Ha körülöttünk az általános értékek: család, becsületesség, szorgalmasan és jól elvégzett munka mindenki által elfogadott, akkor ezeket gonosznak, rossznak mondani nehezebb, mint egy olyan társadalomban, ahol ezek a dolgok elveszítik értéküket, és a többség már nem tartja azokat feltétlenül jónak.

Korunk képviselői próbálják azt elhíttetni velünk, hogy az Igében említett bűn, hogy *„a gonoszt jónak mondják, és a jót gonosznak”*, igazából nem is bűn. Már önmagában véve azt is tagadják, hogy létezne olyan, hogy objektív jó és gonosz, helyette pedig azt próbálják elhíttetni velünk, hogy minden csak szubjektív, az adott ember szemszögétől függ, hogy éppen mi minek mondható. Ami az egyik embernek jó, az a másiknak lehet rossz. Pont ezért a szóban forgó esetet, hogy valaki jót gonosznak mond, és a világosságot sötétséggé teszi, nem is tartják súlyos vétéknek, hanem csak egy másik nézőpont felmutatásának. Azt mondják: én nem azt mondom, hogy valami gonosz, hanem rámutatok arra,

hogy létezik egy másik nézőpont, mint a tied. Ami neked jó, nekem lehet gonosz. Ezzel pedig tagadják azt, hogy létezik egy mindenki felett álló abszolút jó, amihez mérni kell minden tettet, szándékot, dolog jóságát vagy gonoszságát. Tagadják, hogy létezik Isten, aki mindennek a mércéje.

De akármi is jellemezze társadalmunkat vagy korunk lelkeségét, a hívő ember mégsem háríthatja át saját bűnének felelősségét másra, magát a kor áldozatának beállítva. Mert ez a bűn, hogy a jót gonosznak mondják, Isten népét különös módon is érinti.

Egyrészt azért, mert a tényleges, nem emberek szerinti, hanem Isten szerinti jót csakis a megtért, hívő emberek ismerhetik a Szentírásból, ezért a hívő embernek és hívő népünknek kell képviselnie azt minden fórumon, hiszen más nem is tudná ezt megtenni helyettünk. Ezért Isten népének különös feladata is szüntelen bizonyosságot tenni arról, hogy *„minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá”* (Jakab 1,17), és arról is, hogy *„senki sem jó, csak egy, az Isten”* (Máté 19,17). Ennek elhallgatása a hívő élet lényegének megtagadását jelenti, hiszen azért mentett meg minket az Úr, hogy a bennünk lévő, Istentől kapott fény világítsa a világ sötétségében. Ha a hívő ember hagyja, hogy a sötétséget világosságnak, és a világosságot sötétségnek állítsák be, akkor nem tölti be Istentől kapott feladatát és célját.

De a hívő embert másként is érinti ez a bűn, mégpedig úgy, ha személyesen ők maguk azok, akik a világosságot sötétséggé teszik életükkel, szavaikkal, gondolataikkal, tetteikkel. Ez pedig nagyobb bűne a hívőnek, mint a hitetlennek. Mert a hitetlen ember, akinek szívében még sötétség lakik, tudatlanságból mondja a jót gonosznak, és a gonoszt jónak. De az a hívő, akinek szívében már világosságot gyújtott mennyei Atyánk, ugyanezt nem tudja elkövetni merő tudatlanságból, csakis szándékos hálátlanságból, makacsságból, amellyel ellene áll az Igének – amely megmutatja a jót –, amelynek nem akar engedni, hanem azt megtagadva ragaszkodik a gonoszhoz, gyűlölve a jót. Ebben pedig már Isten tudatos elutasítása jelenik meg, még ha kezdetben nem is a legnagyobb mértékben, nem a legnagyobb bűnökhöz vezetve, de akkor is ki kell mondanunk, hogy ez a lelki gonosz. Ez a lelki gonosz vezet el oda, hogy Júdás is elárulta a tökéletes jót, Jézus Krisztust, kiszolgáltatta Őt a gonoszoknak.

És itt kell rámutatni arra, hogy ez a bűn az egyik legősibb az emberiség történelmében, hiszen Ádám és Éva bukásában is jelentős szerepet játszott. Ugyanis a Paradicsomban a Sátán, a hazugságnak atyja, magát a világosság angyalának akarva mutatni (2Korinthus 11,14) azt állította, hogy amit Isten gonosznak mondott, az valójában nagyon is jó az embernek. Konkrétan: Isten megtiltotta a jó és gonosz tudás fájáról való evést, ezt gonosznak ítélve, a Sátán azonban azt mondta erről, hogy ó, dehogyan, nagyon is jó dolog az, mert az ember olyan lesz, mint Isten – minek a tudója? –, *„jónak és gonosznak tudója”*. És amikor az ember a maga kezébe vette annak megítélését, hogy mi a jó, és mi a gonosz, és ezzel megfosztotta saját szívében Istent ettől a jogától, onnantól kezdve a bűn csábítására a jót gonosznak, és a gonoszt jónak kezdte látni. Mert azt írja az Ige az 1Mózes 3,6-ban, hogy Éva úgy látta, hogy *„jó az a fa eledelre”*. Ettől a

pillanattól kezdve pedig, miután az ember hátat fordított a tökéletes jó egyetlen forrásának, azaz Istennek, folyamatosan tévelyeg abban, hogy mi a jó, és mi a gonosz, és hol tudatlanságból, hol szántsándékkal fel akarja cserélni a kettőt.

Olyan veszélyes és téves elképzelésekre jut az ember Isten nélkül a jót és gonoszt illetően, mint például, hogy a gonosz szorosan összetartozik a jóval, elválaszthatatlanok egymástól, mert nincs jó gonosz nélkül. Mintha Isten nem létezne a Sátán nélkül, mintha Isten nem létezett volna a világ teremtése előtt, és mintha Isten jósága ne ragyogna önmagában is. Mert a világosságnak nincsen szüksége árnyékra ahhoz, hogy fényessége meglátszódjon. Az a tévtanítás is népszerű napjainkban, miszerint a gonoszság nem is létezik, hanem az csupán a jó hiányának állapota. Sokan tanítják ezt is. Sok, magát keresztyénnek mondó ember ez alapján tagadja a Sátán létezését, ez pedig teljesen ellentmond a Szentírásnak, amely egyértelműen beszél arról, hogy a gonosz egy létező személyes valóság, akinek értelme van, személyes tulajdonságai és céljai vannak. Célja a megtévesztés; a rombolás; Istentől, mint egyetlen jótól való elválasztás, az ember kárhozatra juttatása, hiszen – mondja a mi Urunk – *„emberölő volt kezdettől fogva”*. Ilyen, és ezekhez hasonló életveszélyes elgondolásokra jut az ember a gonoszt illetően Isten nélkül.

A jó és gonosz közötti különbségtétel privilégiuma azonban mindig is Istené volt, az ember akárhogy is lázadjon fel ellene, nem tudta kivenni ezt az Ő kezéből. Már az Édenkertben is a jó és gonosz tudás fájának megteremtése, és az arról való evés tilalma is arról beszél, hogy egyedül Isten határozhatja meg, hogy mi a jó, és mi a gonosz a teremtett világmindenségben. Ez nem az ember hatalmában álló dolog, ez Istentől jön. Ez ellen lázadhat az ember úgy, hogy a jót gonosznak mondja, a gonoszt pedig jónak, de ténylegesen változtatni a dolgok megítélésén nem tud, hiszen az ítélet napján nem ő, nem az ember, hanem Jézus Krisztus lesz a bíró, aki ítéletet fog mondani rólunk vagy úgy, hogy jó és hű szolgálói voltunk, vagy pedig úgy, hogy gonosz és rest szolgák.

De mi készíti az embert ilyen vétekre, hogy a jót gonosznak mondja, a gonoszt pedig jónak? Sok mindent fel lehetne sorolni, csak néhány dolgot sorolnék fel. Már említettem a hitetlenségből és a bűnös természetből fakadó tudatlanságot, amikor az ember gyermek módjára a gonoszt jónak látja, a jót pedig gonosznak. Úgy tesz, mint a kisgyermek, aki a konnektorba való nyúlást jó játéknak tekinti, a szüleit pedig gonosznak, mert megakadályozzák őt ebben.

De gyakran előfordul az is, hogy az ember szántsándékkal akarja felcserélni a jót és a gonoszt, mivel saját gonosz tetteit akarja igazolni. Gyakran történik ez meg, hogy az ember valami gonoszságot művel, és emiatt saját lelkiismerete támadja, de mivel nem akarja ezt sem beismerni, sem magára venni a bűn terhét, sem pedig annak következményeit elhordozni, ezért szépíteni akarja tettet, mindent megmagyaráz, hogy mit miért is tett valójában, és hogy amit tett, az valójában nem is olyan rossz dolog, sőt, még mások mondhatnának köszönetet érte. Így válik a pletykálgatás imatéma továbbadásává, a munkahelyi lopás a kizsákmányoló munkaadón vett igazságos elégtétellé, a másik kigúnyolása jó viccé, az alkoholizmus, drogozás jó szórakozássá, a gyerekekkel való nem

törődés neveléssé (napjainkban népszerű, mivel nem akarjuk korlátozni őket, ezért hagyunk rájuk mindent), és így válik a gyermekgyilkosság, az abortusz az ember azon szabadságának megőrző eszközévé, amely segít abban, hogy mi magunk döntsük el, hogyan alakuljon az életünk, ne pedig egy – bocsánat a kifejezésért – „becsúszott” gyermek. Így válik időnként a tapintatlanságunk merő testvéri érdeklődéssé, törvényeskedésünk Isten parancsolatainak szeretésévé, lustaságunk az Úrra való várakozássá, a bizonyágtételben való gyávaságunk azzá, hogy nem akarunk másokat megbotránkoztatni.

Sorolhatnánk még, hogy az ember mint akarja saját bűneit, gonoszságát a jóság és jogosság látszatának köntösébe öltöztetni, de már csak egy okot szeretnék felemlíteni, ami miatt az ember a jót gonosznak akarja mondani. Ez pedig az, hogy az ember megismerve a jót, szándékosan elutasítja azt, mivel ha nem utasítja el, és nem ellenkezik vele, nem mondja azt gonosznak, akkor engednie kellene neki, hozzá kellene igazítania életét, gondolatait, vágyait, amit pedig nem szeretne megtenni. Vagy a gonoszsághoz való ragaszkodás jelent akadályt az ilyen ember számára, mert nem tudja elengedni édes és csábító bűneit azért, hogy a jó szerint éljen, vagy pedig nem akarja azt, hogy más, még pedig Isten mondja meg neki, hogy mi a jó, és mi a gonosz az életében. Akár így, akár úgy, az ember sok esetben esik ebbe a bűnbe, hogy a jót gonosznak mondja, és a világosságot sötétséggé teszi.

Meg kell azonban az Ige alapján különböztetnünk azt, ha valaki a jót gonosznak mondja, és azt, ha valaki azzá is akarja tenni. Mindkét tett romboló, de mégis különbség van a kettő között. A jó gonosznak mondása torzítást, a jóról való rossz hír terjesztését vagy rágalalmazást jelent. Elsősorban az emberi szívben alkotott elképzelést célozza meg, a jó és gonosz felőli gondolkodásunkat akarja megváltoztatni. Míg a jót rosszá tevők valami meglévőt akarnak lerombolni és ártalmassá tenni. A jó dolgok gonoszként való beállítására, mondására naponként hallunk példát, elég csak a médiára gondolnunk, interneten olvasgatni, rádiót hallgatni vagy tévét nézni, találkozunk ilyennel. De személy szerint is sok beszélgetésben előjöhethet. A jó dolgok gonosszá tevésére hadd hozzam példaként Isten igéjét, az Ő törvényét, amely jó és tökéletes, mégis a Sátán törvénykezésre, parázna nők megölésére akarja használni, és ezzel kísértette meg Krisztust is a pusztában el akarván választani Őt Istentől. A jó dolgokat gonosszá tesszük, amikor nem rendeltetésük szerint élünk velük, mint például, amikor az anyagiakat bűnös módon használjuk: testi vágyaink kielégítésére használjuk fel őket. Ugyancsak ezt tesszük a felfedezésekkel is: napjainkban gyakran említik erre példaként az atomenergiát. Önmagában sok előnye van ebből az emberiségnek, mégis mit csinálunk belőle? Atombombákat, amelyek milliókat tudnak elpusztítani.

Különbség van tehát aközött, hogy valamit gonosznak állítunk be, és valamit gonosszá akarunk tenni. De az Ige még árnyaltabb képet ad nekünk erről a bűnről, mert annak több dimenziója is létezik. Először is beszélhetünk a jó gonosszá, és a gonosz jóvá tevéséről erkölcsi, etikai szinten, amikor egy tettet, döntést természetével ellentétesen akarunk láttatni. A média és a politika vi-

A HÁLÁTLANSÁG GYÜMÖLCSEI: A JÓ ELTORZÍTÁSA

lága számtalan alkalommal szolgáltat erre nekünk példát: valami nagyon jó döntést és tettet az ellenzék, vagy éppen valamilyen érdekeket képviselő politikai oldal gonosznak és ártalmasnak akar beállítani. De maradhatunk saját életünknel is, mert mi is hajlamosak vagyunk arra, hogy valakinek a jó szándékát és tettet gonosznak mondjuk. Egy egyszerű példát hadd hozzak erre: valaki látja az ismerősét beszélgetni valakivel, és úgy ítéli meg, hogy ez a beszélgetés elég mély, és nem akarja megzavarni az illetőt, ezért nem megy oda hozzájuk, hanem elmegy. Ez önmagában véve egy figyelmes gesztus, aminek időnként meg van a helye az életünkben. Ezt azonban könnyen tudjuk úgy magyarázni, hogy az a másik azért nem jött oda hozzám, mert nem tart méltónak arra, hogy leereszkedjen hozzám, mert biztos megsértődött valamin, mert biztos nem tetszem neki valami, vagy nem akar velem közösséget vállalni, és még sorolhatnánk. Az emberi fantázia sajnos ilyen tekintetben is nagyon gazdag. Sok példát lehetne erről hozni az életünkből, mint akarjuk a gonoszt jónak, és a jót gonosznak tenni.

Ugyanakkor a próféta azt is mondja, hogy az ember a világosságot sötétséggé akarja tenni, és fordítva. Ez a kifejezés pedig a Szentírásban, hogy világosság, már túllép az etika világán, mert az evangélium és Isten köztünk végzett munkájának területére vonatkozik ez a kifejezés. Hiszen Jézus Krisztus maga a „világ világossága”, és aki azt a világosságot akarja gonosznak, embereket félrevezetőnek beállítani, vagy pusztán dajkamesének mondani, amely által megmenekülhetünk, az Isten jóságát akarja gonoszságnak feltüntetni. Ez a bűn, mivel az örök életünket és Istennel való kapcsolatunkat befolyásolja és határozza meg, súlyosabb minden más bűnnél: a világosságot sötétséggé tenni. Az élet egyetlen útját gonosznak, szeretetlennek, ítélkezőnek, törvényeskedőnek beállítani a megmenekülés útjának lezárni akarását jelenti, azt, hogy másokat meg akarunk gátolni abban, hogy üdvözüljenek. Ez az igazi hálátlanság, hogy látva a világosságot, azt mondjuk rá, hogy sötétség, mert jobbnak tűnik a szemünkben, hogy egy vesszen el, mintsem az egész nép. Ezt jelenti a világosságot sötétséggé tenni, és a sötétséget, babonaságokat, bálványimádást, istentelenséget pedig világossággá tenni. Az igazi világosságot elvetni, és helyette minden kitalált vallást előnyben részesíteni: ez a világosság sötétséggé tétele, és a sötétség világossá tétele.

Ebben az értelemben beszél a próféta akkor is, amikor édesnek és keserűnek mondja a dolgokat, attól függően, hogy az embereket mennyire csábítja, vagy éppen taszítja az adott dologgal való élés. Egy példát hadd hozzak. Amikor az egyházat állandóan csak kritizáljuk, vajon édessé, vagy keserűvé tesszük azt mások számára? Nem azért, mert tökéletes lenne egyházunk és népünk, nem azért, mert ne lenne létjogosultsága az önvizsgálatnak és a bűnbánatnak, de amit az Ige tanít, és amit Isten köztünk végez el, népe között, vajon nem teszszük-e ezt is keserűvé azzal, hogy csak a negatívumokra és a bűnökre mutatunk rá? Vajon ez nem a világosság sötétséggé tétele?

Azok, akik a jót gonosznak mondják (még akkor is, ha Isten azt jónak mondja), azt hiszik, hogy minden következmény nélkül megtehetik ezt. Ez az ige figyelmeztetés: jaj azoknak, akik ebben a bűnben vesztegelnek, és nem ke-

resnek szabadulást abból. Isten ezzel az ítélethirdetéssel is rámutat arra, hogy van, aki a jót meghatározza, és aszerint számon kérje az embereket, és ez Isten maga! Nem lehet következmények nélkül játszani a szavakkal, emberek becsületével, nem lehet a jót csak úgy gonosznak mondani, és fordítva, mert Isten ítéletet tart az ilyenek felett.

De ez az ige, ez a figyelmeztetés egyben szabadítást is hirdet. És hogy van szabadítás, azt csakis Jézus Krisztusnak köszönhetjük, aki maga a tökéletes jóság és a „világ világossága”. Mert bár Ő sohasem volt gonosz, hanem mindig tökéletesen jó, mégis minden bűnünket, és a törvény átkát magára vette, elhordozta azokat, és hagyta, hogy Őt, a tökéletesen engedelmet, a tökéletesen jót a leggyalázatosabb módon a gonosztevők közé sorolják be, ezáltal szerevezve nekünk váltságot és szabadulást bűneinkből. Mennyei Atyánk irántunk való szerelméből Fiát nem gonosszá, de minden gonoszság elhordozójává tette, hogy rólunk levegye bűneink terhét, és az Ő jóságával ajándékozzon meg bennünket.

Ennek kiemelkedő példája volt Pál apostol, aki a keresztyénséget a leggonoszabb dolognak tartotta, szívét-lelkét beleadva üldözte azt, és még gyilkosságra is vetemedett. De Isten kegyelméből megszabadította őt ebből a vakságból, hogy a jót gonosznak lássa, tartsa, mondja, a gonoszt pedig jónak. És ma sincs más reménységünk, csakis az, hogy Isten szabadítást ad abból a vakságból, abból a szívünkbeli jövő készletéből, hogy a jót gonosznak, a gonoszt pedig jónak mondjuk, vagy azzá akarjuk tenni. Isten szabadítására van szükségünk. Őnála kereshetünk szabadulást, és imádkozhatunk azért, hogy a szeretetünk „*még jobban-jobban bővüljön ismeretben és minden értelmességben*”; hogy megítélhessük, „*hogy mi a rossz, és mi a jó*”; hogy legyünk „*tiszták és botlás nélkül valók a Krisztusnak napjára*” (Filippi 1,9-10). Isten Szentlelke adja nekünk ezt a szabadítást, Ő adjon bátorságot az Isten szerint való jót tenni, képviselni, és Őt dicsőíteni mindenért, mint minden jónak egyedüli forrását! Ő segítsen és vezessen minket ebben!

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy szembesülve az emberiség bűnével, személy szerint a mi bűnünkkel, Te önmagadat áldoztad fel azért, hogy megszabadítsál minket.

Köszönjük, hogy a Te beszéded igen, igen, és nem, nem, nagyon világos és érthető. Nem kevered össze a gonoszt és a jót, hanem csak a jót hirdeted nekünk, és ezáltal rávilágítasz arra, hogy ami attól eltér, az gonosz. Köszönjük, hogy a Te életedben láthatjuk a tökéletes engedelmességet, azt, hogy a jót semmilyen nyomásra, semmilyen kényszerítésre vagy csábításra nem fordítottad el, hanem minden következményt vállalva azt képviselted, hirdeted és cselekedted.

Köszönjük, Urunk, váltságunkat. Köszönjük, hogy meghaltál azért, hogy minket megszabadíts ebből a vakságból, a bűn fogságából, hogy ne pusztán megismerjük Igédben a Teszerinted való jót, hanem hogy szívünk, akaratum szerint alkalmassá váljunk arra, hogy azt cselekedjük is. Megvalljuk, hogy Nélküled nem, csakis Tebenned vagyunk képesek erre.

A HÁLÁTLANSÁG GYÜMÖLCSEI: A JÓ ELTORZÍTÁSA

Köszönjük, hogy jó cselekedeteket készítesz elő számunkra, hogy így tetteinkkel is hirdessük azt, hogy kicsoda vagy Te, de köszönjük azt is, hogy szóbeli bizonyoságtételeink által is felragyogtatod világosságodat. Kérünk, adj bátorságot ezekért harcolni a hétköznapiakban, adj erőt türelemmel elhordozni minden ellenszegülést, minden megvetést. És kérünk, bocsásd meg nekünk, amikor belesünk ebbe a bűnbe. Adj őszinte bűnbánatot és megtérést ezekből.

Köszönjük igédet, hogy újból és újból hirdeted azt. Köszönjük, hogy a héten több helyen is lehet evangélizáció, kérünk, adj azokon megtéréseket is.

Kérünk, hogy maradj velünk kegyelmeddel, áldj meg bennünket, alkalmainkat, és kérünk, hogy készíts bennünket az adventi időszakra is. Köszönjük, hogy nemcsak ebben a néhány hétben, hanem minden nap várhatunk Téged vissza. Könyörgünk, hogy Te őrizd meg bennünket a reménységben, és hogy ez a reménység ne szégyenítsen meg bennünket – mert megígérted, hogy nem teszi –, hanem Téged dicsőítsen.

Legyen áldott a Te háromszor szent neved minden kegyelemért, és minden köztünk végzett munkádért!

Ámen.

235. ének

1. Hallgass meg minket, nagy Úr Isten,
E mostani nagy szükségünkben,
És tekints meg minket mi életünkben,
Hogy ne essünk e földön hitetlenségbe, Ördög kezébe.

2. Mert csak te vagy a világosság,
Életünkben te vagy igazság,
Mi setét szívünkben nagy világosság,
És szomorú lelkünkben te vagy vigasság, Örök boldogság.

3. Távoztass tőlünk hamisságot,
Add szívünkbe az igazságot,
És a mi lelkünkbe nagy bátorságot,
Hogy nyilván elhiessük a boldogságot: Örök országot.

4. Adj Szentlelket a tanítóknak,
Egyetemben a hallgatóknak,
Hogy mind engedhessünk akaratomnak,
Dicséretet mondhassunk te szent Fiadnak, Jézus Krisztusnak.

5. Hála néked, mennybéli Isten,
Ki vigasztalsz minket éltünkben,
És el nem hagyysz minket nagy szükségünkben,
Megerősítesz inkább az igaz hitben, Ígéretedben.